

Clockround Events, MECC Maastricht, Jazz Maastricht en Maison van den Boer zetten 29 en 30 oktober 2010 de jazz in Limburg opnieuw op de kaart door MECC Jazz te organiseren. Met veel succes. De eerste editie van MECC Jazz trok 7.500 bezoekers. Jazz, kortom, is terug van weggeweest in Limburg!

JAZZ IS BACK

Limburg kende begin jaren '90 een populair jazzfestival, het Maastrichtse Jazz Mecca. Wereldberoemde jazzartiesten als Miles Davis, Branford Marsalis en Irakere lokten jaarlijks gemiddeld zo'n 20.000 toeschouwers naar de hoofdstad van Limburg. Desondanks stopte Jazz Mecca in 1993 na drie edities, voornamelijk wegens gebrek aan sponsors.

Aan jazzliefhebbers echter geen gebrek in onze contreien, dus tijd voor een herkansing. En die kwam er. Op MECC Jazz traden eind oktober 2010 meer dan vijftig acts op, verdeeld over acht podia. Tussen de optredens door konden gasten langs (*kunst*)exposities en verschillende muziek- en literatuurstands flaneren, en daarnaast was er veel aandacht voor de horeca. MECC Jazz 2010 trok in totaal 7.500 bezoekers (3.500 op 29 oktober, 4.000 op 30 oktober). De organisatie is tevreden. Jazz is back!

Jazz is altijd een beetje een vreemde eend in de bijt geweest, niet echt een allemansvriendje. Niet voor niets lieten karakterkoppen als Clint Eastwood zich graag associëren met jazz, een van oorsprong zwarte muziekstijl. De muziek leek daarmee voorbestemd voor outsiders, voor 'loners' met een passie waar de gemiddelde sterveling weinig van begreep. Spannend was het wel, met name de sfeer die om het genre hing. Jazzmuzikanten als de hiervoor genoemde Miles Davis hadden dan ook niet veel meer nodig dan een portretfoto om, ook bij het grote publiek, een specifieke coole levenshouding uit te stralen. Eind jaren zestig schoot de populariteit van het genre dan ook langzaam maar zeker omhoog.

Jazz in Limburg

Goede vooruitzichten dus voor dit buitenbeentje in de muziekstromingen, zelfs in het Limburgse. Niet iedereen weet het misschien, maar ook Limburg heeft een lange jazzgeschiedenis, die gestalte kreeg vanaf de jaren '40 en '50 en niet alleen door welwillende amateurs. Het Conservatorium Maastricht heeft bijvoorbeeld al jarenlang een vermaarde jazzafdeling, met studenten uit Duitsland, België, Korea, Griekenland, Turkije, Bulgarije, Rusland en de VS. Met als resultaat dat juist in het Bourgondische zuiden jazz een vaste waarde is in het clubcircuit en vaak ook in de grotere zalen.

DE ENTOURAGE VAN HET FESTIVAL KLOPT GEWOON

Ergens in de jaren '70 – het zal rond de tijd van baanbrekende filmprojecten als Saturday Night Fever zijn geweest – ging het toch nog mis. Jazzmuzikanten staan erom bekend graag experimenten aan te gaan en zo werden er kruisbestuivingen gerealiseerd met meer commerciële muzieksoorten als soulmuziek en zelfs met het net verschenen nieuwe fenomeen disco. Het kamp der jazzliefhebbers raakte langzaam maar zeker verdeeld en de link tussen cool en jazz was niet langer vanzelfsprekend. Daarmee raakte jazz haar eigen en vanzelfsprekende identiteit grotendeels kwijt. De bakken met jazz in de plaatselijke Limburgse cd-zaak verdwenen dan ook nagenoeg geheel in de vorige eeuw.

De juiste weg

Het kan echter raar lopen. Als je namelijk nu de programmering van MECC Jazz bekijkt en de respons hierop, dan mag je achteraf concluderen dat de destijds ingeslagen weg toch de juiste blijkt te zijn geweest. De huidige generatie muzikliefhebbers maakt het namelijk niet zo gek veel meer uit om op hetzelfde affiche jazzgrootheden als Wayne Shorter en Toots Thielemans te zien naast pophelden als Joe Jackson en Matt Bianco. De handen gaan net zo hard op elkaar bij een uitgesponnen saxsolo van Wayne Shorter als bij de feelgood-muziek van Matt Bianco.

Verder klopt de entourage van het festival gewoon. Het MECC leent zich bij uitstek voor een dergelijk evenement. Veel ruimte en overzicht. Direct opvallend bij binnenkomst is dat de bezoekers van alle leeftijden zijn. Altijd een voorwaarde voor een blijvertje als het gaat om festivals. En toch blijft het, gelukkig, back to the roots. MECC Jazz ademt absoluut dezelfde sfeer als de vele jazzconcerten die ik in de jaren '70 bezocht. Hoewel we iets te laat arriveren op de vrijdagavond (*waarom blijven we toch volhouden dat Limburg geen files heeft...?*) kunnen we op de valreep nog genieten van een half uur Mezzoforte. Deze IJslandse band rondom de boomlange bassist Jóhann Ásmundsson speelt al sinds 1977 een mengvorm van jazz en pop. We hadden gewed of de enige hit van deze band, Garden Party uit 1983, als laatste zou worden gespeeld. Kat in het bakkie inderdaad.

Vervolgens op naar Toots Thielemans, een absolute grootheid en gevestigde waarde in het genre. Hoewel broos (*hij wordt door een medemuzikant voorzichtig begeleid naar zijn stoel*), blijft hij op muzikaal gebied absoluut trefzeker. Typerend voor deze Amerikaanse Belg is dat hij constant switcht tussen de Nederlandse en de Engelse taal. "Iedere melodie is a biographical connection". Als ik het typische mondharmonicaspel van Thielemans hoor, kan ik het niet onderdrukken te denken aan de herfst. Een sfeer die Miles Davis ook fraai neerzette met zijn filmmuziek 'Ascenseur pour l'échafaud'. "Dankuwel", zo sluit Thielemans af. Insgelijks.

Amusementsgehalte

Op weg naar een van de vele andere zalen lopen we tegen een van de sponsors aan. In no time staan we met een mooie groep met een stevige sponsorpint in de hand. Ik wist niet dat deze mensen ook allemaal jazzliefhebbers zijn. Zou dat dan toch door de gezelligheid komen? Hoe dan ook, het is tekenend voor MECC Jazz: het sluit aan bij de ontwikkeling die jazz heeft doorgemaakt. Een groei van muzieksoort voor een select clubje loners naar een breed geaccepteerd muziekgenre met een zichtbaar toenemend amusementsgehalte.

Voor de echte diehards is toch nog wel wat zware kost te ontdekken. Mike Stern bijvoorbeeld, die met zijn kwartet de hersens wel degelijk aan het werk zet. Sterns gastmuzikant Didier Lockwood doet terloops een verdienstelijke Jimi Hendrix op viool. Hilarisch is ook de obligate cd-verkoop vanaf het toneel na afloop: "Christmas is coming", aldus Stern. Wayne Shorter op de zaterdag is eveneens geen kost voor iedereen. Maar bijvoorbeeld Lizz Wright, Angie Stone en Trijntje Oosterhuis zijn dat overduidelijk wel.

Typerend is ook het hoge aantal Limburgse coryfeeën: Mo Jones, Marc Huynen, BBthree, Mike Roelofs en Ron van Stratum, die zijn laatste cd presenteerde (*waarvan een korte bespreking elders in deze Quatro*). Maar ook Euregionalen als de Verviers Big Band en Michel Bisceglia bevestigen het plaatje: jazz is back.

Limburg heeft er met MECC Jazz een topevenement met Euregionale aantrekkingskracht bij. MECC Jazz Maastricht zal ook volgend jaar weer worden georganiseerd. Het festival zal in 2011 plaatsvinden op 28 en 29 oktober.

Tekst: Jo Janssen

Fotografie: Michel Oehlen

